

derfølgelse, hver Gang et uægte Barn bliver født, for at finde Moderen. Lad os endelig ikke forveyle det ærede Mindretals Bestræbelser for at finde Faderen med hans Bestræbelser for at finde Moderen. Det er to forskellige Vædringsforslag, og det er to forskellige Principer, der skal gaas efter. Det er, som den høitærede Minister sagde, saaledes, at i de fleste Tilfælde, i alt Fald her i Kjøbenhavn, vil det blive Politiet, der skal finde Moderen. Hvis nemlig Førelsen af den Protokol, som faar Anmeldelsen, ikke er ganske sikker paa, at den er rigtig, skal Politiet i Bevægelse for at finde Moderen. Det er den første Politiumdersøgelse altsaa at faae Moderen frem, og har man først faaet hende frem, saa har man den brede Ende af Sagen tilbage. Jeg skal i Parenthes indskyde, at jeg holder ikke af Politiumdersøgelse i alt for vid Udstrækning og havde derfor ønsket, man i alt Fald kunde nøies med en Politiumdersøgelse baade til at finde Moderen og Faderen. Hvordan man finder Faderen, komme vi til længere neede i det ærede Medlems Vædringsforslag, nemlig i Forslaget under Nr. 2. Det slutter sig jo til Forslaget under Nr. 1 og gaar ud paa, at naar der ikke samtidig med Opgivelsen af Barnefaderens Navn foreligger Oplysning om, at han erkjender Rigtigheeden deraf, saa skal den Myndighed, som er nævnt i det første Vædringsforslag, strax afgjøre ham en Erklæring. I dette Forslag om at finde Faderen ser jeg temmelig store Mangler fra det ærede Medlems Side. Thi her efter vil Faderen i Masse af Tilfælde ikke findes. Naar der foreligger en Erklæring, saa er Alt i Orden. Naar en Person har afgivet en Erklæring om, at han vil paatage sig Paterniteten til et Barn, saa er det ærede Medlem paa det Rene med, at der har man Faderen. Men jo strengere Bestemmelser man har, desto mere vil Folk, der kunde lide under dem, søge at undgaa dem, og der er ikke det Mindste i Veien for, at det samme Tilfælde, som det ærede Medlem nævnte med Henhyn til Barnemoderen, kan indtræde her, nemlig at Barnefaderen for en billig Betaling leier en Anden til at træde i sit Sted. Men lad os gaa videre. Sæt, at han ikke afgiver nogen Erklæring, sæt, at man ikke kan finde ham, hvad saa? Saa skal Politiet foranstalte ham funden. Men hvis Politiet ikke kan finde ham, hvad saa? Der er saa mange Huller i dette Forslag, at jeg ikke tror det ærede Medlem i Virkeligheden vil opnaa Noget. Der staar i Forslaget: „paalægges“; men jeg haaber rigtigvis, det ærede Medlem mener, at der skal gives Kvindepersonen Tilladelse til at

betræfte sit Udsagn med Ed, men der er et af de Spørgsmaal, jeg slet ikke forstaar. Jeg har ingen Anelse om, hvad det ærede Medlem mener; thi hvis han ikke mener Andet, end hvad han siger i Betænkningen, naas i Virkeligheden ikke noget Videre ved det. Det ærede Medlem siger i Betænkningen, at denne Ed, som her er Tale om, er den samme Ed, som det hidtil har været Praxis, at Domstolene i enkelte Tilfælde have indrømmet Barnemoderen at aflægge, det er nemlig de Tilfælde, hvor Barnemoderen har fremskaffet Noget som halvt Bevis for, at hendes Udsagn er rigtig; men forsaavidt det skulde være Tilfældet, at den Ed, det ærede Medlem vil tillade, kun kan bruges i de Tilfælde, den hidtil har været brugt, bliver det kun i de Tilfælde, at Barnemoderen har fremskaffet Barnefaderen og faaet ham til at møde i Retten; men den kan aldeles ikke bruges i de Tilfælde, hvor hun ikke har faaet fat paa Barnefaderen, altsaa i det Tilfælde, at hun nævner en pseudonym Person; saa har hun afgivet Navn til Protokollen, og saa er den Sag i Orden, og der kan ikke blive Tale om, at hun kan komme til at aflægge Ed paa, at hendes Udsagn er rigtig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ite Valgrede (E. J. Varsen) gik ud fra, at der laa noget helt Andet i dette lille Vædringsforslag af Mindretallet, og jeg skal indrømme, at efter Ordlyden ligger der i Virkeligheden noget Andet i disse tre Linier; men naar det ærede Medlem i Betænkningen siger, at der ikke ligger noget Andet deri, maa jeg jo gaa ud fra, at det ærede Medlem ikke mener, at der skal ligge noget Andet deri, end det, han siger i Betænkningen. — Jeg skal kortelig omtale de saakaldte Andelsbørn; jeg synes ikke om det Navn, men da Andre har brugt det, kan jeg ogsaa nævne det. Det er paa den ene Side ikke saa galt, hvis det ærede Medlems Forslag vedtages; thi Barnet faar ikke alene paa den Maade mange Fædre, men det faar ogsaa Arveret efter alle disse Fædre. I det ærede Medlems Vædringsforslag under Nr. 8, andet Stykke staar der jo: „Men Skægtstabsbarnet skal tage Arv som Vægtstabsbarn efter sin Fader, naar denne ikke efterlader sig Vægtstabsbørn“; men i de Tilfælde, hvor der er flere Fædre, er det en Selvsølge, at det uægte Barn maa tage Arv efter alle Fædrene. Altsaa, forsaavidt disse Fædre ere rige, eller der dog er Noget at arve efter dem, kan det ikke være nogen ubehagelig Stilling for Barnet, sjsøndt det i andre Retninger og særlig i ethisk Retning er meget ubehageligt. Der findes en Bestemmelse